

ГАЗЕТА
ВETERANІВ ВІЙНИ

З нами Правда, з нами Справедливість, з нами Чесність і Честь

Третій Тост

2026 рік

КВІТЕНЬ

№ 4 (784)

СОЦІАЛЬНІ СТАНДАРТИ – НАЛЕЖНА ПІДТРИМКА

Кабінет Міністрів України схвалив внесення зміни до Закону «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії».

ГОЛОВНА ІДЕЯ ЗМІН – дати уряду більше повноважень визначати особливості застосування державних соціальних нормативів щодо ветеранів, ветеранок і членів їхніх сімей. Для цього до чинного закону пропонується додати нову статтю.

Зокрема, Кабінет Міністрів України зможе встановлювати: особливості застосування державних соціальних нормативів для доступу ветеранів, ветеранок та їхніх сімей до соціальних, медичних, реабілітаційних, освітніх, інших послуг; пріоритетність в отриманні цих послуг; додаткові критерії якості, щоб послуги були доступнішими та ефективнішими.

Такі зміни допоможуть зробити державну підтримку більш адресною – тобто такою, що краще враховує потреби конкретних людей. Чіткі правила і пріоритетність у доступі до послуг означають належну підтримку для тих, хто її найбільше потребує.

Зміни також дозволять ефективніше використовувати державні ресурси та створять правові передумови для здійснення моніторингу якості соціальних стандартів щодо ветеранської спільноти.

Наступний крок – розгляд законопроекту у Верховній Раді України.

ДОСТУПНЕ І СПРАВЕДЛИВЕ ПРАВОСУДДЯ

Судова влада на інституційному рівні долучилась до системної роботи, спрямованої на забезпечення доступу ветеранів війни та їхніх родин до правосуддя.

РАДА СУДДІВ УКРАЇНИ створила робочу групу з питань доступу ветеранів війни та членів їхніх родин до правосуддя.

Це рішення дозволить запровадити системний підхід у вирішенні проблем доступу ветеранів і ветеранок до правосуддя, зокрема: вдосконалити правозастосовну практику; зробити судову систему більш чутливою до потреб ветеранської спільноти; напрацювати необхідні зміни до законодавства.

Нагадаємо, що при Мінветеранів уже діє Експертна група з питань доступу ветеранів до правосуддя, яка об'єднує представників судів, державних органів, адвокатури та експертів. У фокусі її уваги – системні виклики: законодавчі прогалини, різна практика застосування норм, питання спеціалізованої правничої допомоги, а також психологічні та соціальні чинники тощо.

Синхронізована міжінституційна взаємодія дозволить забезпечити доступне, зрозуміле і справедливе правосуддя для ветеранів війни та їхніх родин.

ЦИФРОВІ ПОСЛУГИ У СМАРТФОНІ

Взаємодія з державою стає простішою завдяки розділу Ветеран PRO у застосунку Дія. Це спільний проєкт Мінветеранів і Мінцифри, що об'єднує ключові сервіси для ветеранів і ветеранок війни в одному цифровому просторі.

ПРИНЦИП «єдиного вікна» дозволяє забути про бюрократію та черги, вирішуючи важливі питання онлайн за кілька хвилин.

Які сервіси доступні вже зараз?

Наразі у розділі Ветеран PRO можна скористатися такими послугами: пошук фахівця із супроводу ветеранів війни та демобілізованих осіб із можливістю залишити оцінку роботи фахівця; подання заяви на державну програму доступного житла «єОселя»; подання заяви на субсидію; подання заяви на компенсацію автоцивілки; подати заявку на компенсацію переобладнання робочого місця для особи з інвалідністю та інші сервіси.

Функціонал розділу постійно оновлюється – нові державні та місцеві програми підтримки додаються з урахуванням реальних потреб ветеранської спільноти.

Як знайти сервіс та почати користуватися?

Для доступу до Ветеран PRO вам знадобиться смартфон із доступом до мережі та встановлений застосунок Дія.

Для входу необхідно:

1. Пройти електронну ідентифікацію.
2. Мати верифікований податковий номер (РНОКПП).
3. Мати сформоване електронне посвідчення ветерана.

Передплата

Побратиме, це наша з тобою газета!

СТАРТУЄ ПЕРЕДПЛАТНА КАМПАНІЯ НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ 2026 РОКУ
Для автоматизованих відділень: з 13 квітня 2026 року – оформлення передплати за електронною версією каталогу; з 27 квітня 2026 року – оформлення передплати за друкованим каталогом.

Для пересуваних відділень: з 4 травня 2026 року – оформлення передплати через пристрій «3 в 1» (Be Post) та з використанням друкованого каталогу.
Каталог медіа України на друге півріччя 2026 року міститиме два розділи: загальнодержавні медіа і місцеві медіа (у розрізі регіонів).

Газету Української Спільноти ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) **«ТРЕТІЙ ТОСТ»**, де друкуються законодавчі матеріали з питань соціального захисту сімей загиблих військовослужбовців, інвалідів війни, учасників бойових дій, юридичні консультації, матеріали про життя і роботу організацій УСВА (територіальних, місцевих, районних), спогади, проза і поезія, можна передплатити у пунктах приймання передплати.

Оформити передплату з поточних місяців також завжди можна до 16 числа (включно) кожного місяця, що передує передплатному.

Мінімальний передплатний період – один місяць.

Вартість передплати на місяць – 18 грн,

на три місяці – 54 грн,

на шість місяців – 108 грн.

Вартість приймання передплати – 20 грн.

Наш індекс – 30224.

Підтримуйте газету воїнів-інтернаціоналістів «Третій тост» своєчасною передплатою.

ПРАЦЮЄМО ЩОДНЯ ЗАРАДИ МИРУ Й БЕЗПЕКИ

Із звернення Президента до учасників Міжнародної Чорнобильської конференції з питань відновлення та ядерної безпеки

ПЕРЕДУСІМ я хочу подякувати всім нашим друзям, партнерам, усім нашим гостям. Дійсно, дуже важливо, що такий день – і Україна тут. Після окупації станції ми з вами знаходимося тут, після кроків наших Збройних Сил, після всіх абсолютно героїчних робітників атомної станції, які всі разом звільняли нашу станцію. Я хочу їм подякувати, що Україна тут і Україна не наодинці.

Сорок років тому сталася жахлива катастрофа в Чорнобилі – катастрофа, що мала глобальне значення, глобальні мала наслідки. Сьогодні вже все відомо про причини тієї катастрофи – про весь процес рішень, весь процес помилок, які призвели до аварії й вибуху на четвертому енергоблоці Чорнобильської станції. Люди пам'ятають і героїзм наших пожежників, які рятували станцію й рятували людей. Сьогодні була в мене честь нагородити одних із цих абсолютно героїчних людей, які працювали або працюють сьогодні тут. Я хочу вам подякувати

від усіх українців, від усіх наших гостей. Ми вам дякуємо за вашу дуже складну роботу, дуже високого рівня службу нашій державі. Дякуємо вам, і дуже хочеться вам поаплодувати, ви на початку аплодували нам, дякуємо за підтримку, але всі сьогодні оплески

підтримки, вдячності – саме вам. Дякуємо вам.

Світ зробив із катастрофи висновки – і безпекові, і політичні, і моральні. Але точно ніхто не міг очікувати, що через десятки років

(Закінчення на 2-й стор.)

Дата

СОРОК РОКІВ ПАМ'ЯТІ

Голова Української Спільноти ветеранів Афганістану Герой України Сергій Червонописький взяв участь у презентації фотовиставки «Пам'ятаємо», створеної до 40-х роковин аварії на Чорнобильській атомній електростанції Національним історико-архітектурним музеєм «Київська фортеця», Київською організацією Національної спілки фотохудожників України та Афгано-Чорнобильським братством «Побратими».

(Закінчення на 5-й стор.)

В організаціях УСВА

РАЗОМ ЗРОБИМО БІЛЬШЕ КОРИСНОГО

ЦЕ СТАЛО МОЖЛИВИМ завдяки спільним зусиллям від ДООВА УСВА Віктора Волошина та Юрія Виноградова, а від ВП ГО «ЗАХИСТ ДЕРЖАВИ» в Дніпропетровській області Олени Васильченко та Алли Середіної.

У межах нашого партнерства

Відбулася важлива подія: підписано Меморандум про співпрацю між громадською організацією «Дніпропетровське обласне об'єднання Української Спільноти ветеранів Афганістану» та Відокремленим підрозділом громадської організації «ЗАХИСТ ДЕРЖАВИ» в Дніпропетровській області.

плануємо об'єднати зусилля для ефективної реалізації спільних заходів і проєктів, які націлені на

підтримку громадян України. Наша мета – забезпечити їх соціальні гарантії відповідно до чинного законодавства України, а також задовольнити потреби в соціальному, економічному, культурному та медичному аспектах.

Співпраця буде спрямована на підтримку ветеранів війни, членів їхніх родин, сімей загиблих і зниклих безвісті воїнів, а також родин військовополонених і сімей померлих ветеранів війни. Плануємо залучати громади до формування та реалізації державної політики щодо прав і соціальних гарантій, передбачених для всіх, хто брав участь у бойових діях.

Ми віримо, що це важливий крок у створенні системної підтримки для ветеранів війни та їхніх родин. Наша спільна справа допоможе в їх відновленні, само-реалізації та впевненому русі вперед.

Разом ми зможемо зробити багато корисного!

Прес-група ДМОВА УСВА.

ТАК ВИГЛЯДАЄ СИЛА, загартована боєм, болем, вогнем. Так виглядає захист, бажання свободи й справедливості. Так виглядає якість і влучність, досконалість і далекобійність. І так виглядає незалежність. Інструменти, щоб її обороняти. Аргументи, щоб вибороти свій мир.

Сьогодні професійний день тих, хто цю нашу силу примножує. Щодня примножує і щоночі, руками, розумом. У тиші цехів і майстерень, щоб гучно було ворогу. Схилившись над кресленнями й розрахунками, щоб українську відплату було до сантиметра точно доставлено адресату. Невидимі герої нашої оборони. Але результати їхньої роботи ми бачимо щоденно, а зло щоденно відчуває. Це наші українські зброярі – всі працівники оборонно-промислового комплексу України. За чотири роки Україна збудувала нову оборонну індустрію. Масштабну, дієву, в усіх сенсах вражаючу.

Наші ракети, наші безпілотні системи, наші перехоплювачі, ударні та морські дрони, розвідники, артилерія, наші боеприпаси, бронетехніка, роботизовані комплекси й багато-багато іншого. Все те, що сьогодні справді гордо називається «зброя України». Захищає наше небо, наші міста й села, рятує життя, доводить, що «зроблено в Україні» – це синонім поняття «ефективно і сильно». Я дякую за це всім, хто працює в нашому оборонному комплексі, у нашій збройній промисловості. Спроможності оборонної індустрії України – це мільйони ефівішок на рік, це наші дипстрайки, це інтерсептори, мільйони снарядів. Україна має свою далекобійну ракетну зброю. І не просто розробку, а реальну силу, яка вже працює. «Фламінго» і «рута», «пекло» й «нептун», «паляниця», «вільха» – ми вже можемо всім цим пишатися, але зупинитися на цьому точно не будемо. Це тільки наші початкові кроки. Індустрія

КОЖНА НОВА УКРАЇНСЬКА РОЗРОБКА СКОРОЧУЄ ДИСТАНЦІЮ ДО МИРУ

Звернення Президента з нагоди Дня зброяря

буде розвиватись, і ворог буде це відчувати.

Усі бачать історичну далекобійність наших дронів – на відстані 1750 кілометрів від нашого кордону. Буде більше. Це не про рекорди, а про справедливість, яка знайде зло будь-де у світі, і наші «січень», «лютий», «морок», «барс», «обрій», FP – докази цьому.

Майбутнє вже на полі бою, і його творить Україна. Це наші наземні роботизовані комплекси. Вперше в історії цієї війни ворожу позицію було взято виключно безпілотними платформами – НРК та дронами. Окупанти здалися в полон, і цю операцію виконали без участі піхоти і без втрат із нашого боку. «Ратель», «терміт», «ардал», «рись», «змій», «протектор», «воля», інші наші НРК лише за три місяці виконали на фронті вже більше 22 тисяч місій. Іншими словами, більше 22 тисяч разів збережено життя – у найбільш небезпечні зони замість воїна йшов робот. Це про високі технології на захисті найвищої цінності – життя людини.

Україна не тільки не відстає від змін, Україна – серед лідерів у розвитку безпекових технологій. Наш український безпековий досвід, наша військова експертиза – зараз це найбільш бажаний товар для десятків країн світу. Але нову співпрацю з партнерами щодо зброї ми будемо не так, як у дев'яностих чи нульових, коли українську зброю й силу розпровадали, як у Чорну п'ятницю. Ми не робимо ярмарок нашої зброї і не спустошуємо наші склади, ми пропонуємо безпекове партнерство – довгострокове й прибуткове для України. Наші перехоплювачі вже працюють на

Близькому Сході та в країнах Заходу. Ми створюємо сильну інтегровану систему захисту неба з багатьох компонентів. Саудівська Аравія, ОАЕ, Катар мають свою ППО від балістики й інших ракет. Але разом із нашою військовою експертизою в них є рішення, щоб захищатися від «шахедів», щоб виявляти цю загрозу й реагувати масштабно. Радарне поле, необхідні РЕБ-системи, зв'язок між компонентами ППО й саме перехоплення – все це вмє робити Україна. Ми також у комунікації з Кувейтом, Оманом, із Туреччиною, Сирією. В нашому досвіді зацікавлені країни Азії та Африки. Україна – глобальний виробник сили та безпеки, так є і так буде. І все це не подарунки від України. Довгострокові безпекові угоди на Близькому Сході – це кошти для

нашої держави щороку, це пальне для України, необхідне в умовах світової нестабільності. Це й ті види зброї, яка в нас у дефіциті, але є в партнерів. Ми підтримуємо тих, хто підтримує нас, працюємо, щоб кожен став сильнішим. І вже цього тижня в нас буде розмова з європейцями – перемовини про створення спільної системи захисту неба. Я впевнений: або Україна стане невід'ємною частиною європейської безпекової системи, або дехто у Європі ризикує стати частиною «рускої міра».

У нас є й досвід гарантування морської безпеки, об'єктивно найбільш свіжий у світі. Ніхто інший не виконував таких завдань, як українці в Чорному морі. Коли говорять про безпеку в Ормузькій протоці – це часто теоретичні розмови. Ті, хто їх веде, не виконували самі подібних операцій. Українці виконували. Ми боролись і з ворожим флотом, і з ударами з повітря, і з морськими мінами – через усе це ми пройшли. І якщо партнери запропонують нам рівноправну співпрацю, Україна може допомогти. Наші морські дрони Sea Baby, «Магура», «Сарган» відомі багатьом, і це теж наша українська експортна позиція. Як і наша артилерія, яку ми виробляємо найбільш масштабно у Європі. Як і наші снаряди, яких зараз усе більше. Як і наша «броня» – «броня», яка щороку стає все більш ефективною. Все це забезпечує наш ОПК – наші оборонці, наші українські зброярі.

Я дякую всім, хто до цього до-тичний, у цеху, конструкторському бюро, в лабораторії, на полігоні, у виробництві, в ремонті щодня працює заради України. Україна сильною, бо здатна себе захистити. Сучасної, бо змінює правила гри. України важливої, бо може допомогти іншим. І Україні багато в чому незамінної саме завдяки нашим досвіду, експертизі, технологіям.

На початку війни в нас багато чого не було, але були ви – всі, хто не стояв осторонь, хто знаходив рішення, розгортав перші нові виробництва в ангарах, у гаражах. І в цьому насправді немає нічого ганебного. Історія Apple, багатьох топкомпаній світу починалася так само. І важлива не точка старту, а мета, до якої ти йдеш. Наш ОПК став зовсім іншим – новим, сильним. Усі традиції нашої промисловості зберігаємо. Працюємо сучасно. Саме тому наша зброя діє, саме тому її знають, її поважають у світі. І кожна нова українська розробка скорочує дистанцію до миру. Нашого миру. Довгого, достойного. Слава нашим зброярям, слава нашій «оборонці»! Дякую всім, хто допомагає Україні!

Слава Україні!

13 квітня 2026 року.

ПРАЦЮЄМО ЩОДНЯ ЗАРАДИ МИРУ Й БЕЗПЕКИ

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

після Чорнобиля – після всього, що країни зробили, щоб гарантувати радіаційну безпеку й захистити життя, – що після всього того хтось ще захоче перетворити Чорнобиль та об'єкти, які тут залишилися, і саму Зону відчуження на територію війни. І найстрашніше: коли росіяни в Чорнобиль приїшли, виявилось, що вони абсолютно не розуміють, куди вони прийшли і що тут було. Це важливо усвідомлювати про сьогоднішню Росію – про цю державу, про те, що у них залишилось від культури, і про те, як вони ставляться до людей, як вони ставляться в цілому до життя. Росіяни через цю територію намагались наступати на Київ і захопити столицю. Вони копали тут, у закритих лісах, військові позиції, їздили по цій землі військовою технікою, ставили тут артилерію, вели звідси вогонь. Вони руйнували обладнання, знущались з наших людей, які працюють на Чорнобильській станції та на пов'язаних об'єктах. Досі деякі наші українські хлопці, в тому числі з Національної гвардії України, які охороняли Чорнобильську атомну станцію, досі, на жаль, у полоні в Росії. Багатьох ми вже змогли повернути, але, на жаль, деякі ще там, у російському полоні. Ми пам'ятаємо про них і обов'язково їх повернемо.

Росіяни перетворили й нашу Запорізьку атомну станцію – найбільшу станцію в Європі – на об'єкт для своєї війни, ведуть обстріли звідти проти наших міст і сіл, зберігають на ЗАЕС зброю, снаряди, військову техніку, заминавали периметр станції, тримають наше

місто Енергодар фактично в заручниках. ЗАЕС уже чотирнадцять разів проходила через повне знеструмлення.

Коли світ має справу з Росією, кожен повинен усвідомлювати, що має справу з абсолютно безвідповідальною й багато в чому просто дурною силою, яку треба реально обмежувати заради безпеки всіх нас. Саме тому санкції світу потрібні сильні, протидія злу має бути сильна, підтримка тих, хто захищає життя, теж має бути достатньо сильна.

Один тільки оцей факт, що росіяни примудрилися ударити дроном навіть по конфайнменту, що закриває рештки четвертого енергоблока, свідчить, що Росія не може бути учасником цивілізованих міжнародних відносин.

Шановні присутні. Пані та панове. Важливо, щоб світ не йшов за російською брехнею про цю війну і про все, що Росія робить проти України і Європи. Кожен удар Росії зараз доводить, що співпраця з Росією бути не може, допоки вона не вирішить закінчити цю війну й перейти до дипломатії. Кожен місяць затягання Росією цієї війни говорить про те, що тиску недостатньо. Я вдячний усім, хто допомагає Україні і хто пам'ятає, що тільки сильні зусилля можуть захистити життя надійно. Зараз у нас багато дуже термінових завдань – і тут, у Чорнобильській зоні, зокрема із відновленням конфайнменту, і загалом в українській енергетиці: ми повинні встигнути до наступної зими підготуватись до будь-якого розвитку подій. І це вимагає, зокрема, достатнього фінансування для нас, для України. Що б не хотіли зробити росіяни – ми маємо бути готові.

Наша урядова команда представить усі необхідні потреби та перспективи спільної роботи. Важливо, щоб санкції проти Росії за цю війну не просто продовжувались, а щоб світ не давав Москві часу адаптуватись до санкцій. Я вдячний Євросоюзу за те, що 20-й санкційний пакет все ж таки був розблокований і почне діяти. Ми дякуємо кожній країні, яка посилює свої національні санкційні режими, – це дійсно нам допоможе. І це дуже принциповий момент, щоб санкції світу розповсюджувались також на російську атомну галузь та на всіх пов'язаних юридичних та фізичних осіб. Ми маємо чітко говорити про те, що тільки український контроль, тільки українські фахівці, українські безпекові протоколи можуть гарантувати, що на Запорізькій станції не буде жодних радіаційних проблем. І дуже важливо: будь ласка, пам'ятайте про необхідність постійно посилювати ППО для України та наші далекобійні спроможності. Це не тільки буквально захист для наших людей, нашої інфраструктури, зокрема й Чорнобильських об'єктів, це також допомагає нам створювати у Росії реальне відчуття, що війну цю їм доведеться завершити. Росія повинна завершити свою війну – це головне, що міжнародна спільнота має досягти. Росія повинна робити кроки – реальні кроки до миру. Я хочу подякувати всім країнам, усім лідерам, усім міжнародним організаціям, які саме так з нами працюють – працюють щодня заради миру й заради безпеки. Дякуємо вам за підтримку.

Слава Україні!

26 квітня 2026 року.

Дата

НАГАДУЄ «ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ ДЗВІН»

До пам'ятника «Чорнобильський дзвін» у Дніпрі – меморіалу, присвяченого ліквідаторам і жертвам аварії на ЧАЕС, поклали квіти керівники обласної та міської влади, ветерани-чорнобильці та ветерани Афганістану, голови Дніпропетровського обласного та міського об'єднань ветеранів Афганістану УСВА, вдячні жителі та гості нашого міста.

НАПЕРЕДОДНІ 40-ї роковини трагедії на Чорнобильській АЕС відвідали «афганців»-чорнобильців, особливо тих, кому вже важко вийти не лише на вулицю, а й на власний балкон.

Делегація ветеранів вручила Вітальний лист і подарунок ліквідатору-чорнобильцю Миколі Івановичу Чернову. У далекі 80-ті роки його було увічнено на пам'ятнику воїнам, які загинули в Афганістані, створеному скульптором Ю. П. Павловим на набережній Дніпра.

Бажаємо Миколі Івановичу та всім ветеранам активного довголіття, мирного неба та міцного здоров'я!

СПІЛЬНА БИТВА ЗА МИРНЕ ЖИТТЯ

Волонтерський центр «Патріот» Тернопільської обласної Співки ветеранів Афганістану відправив на фронт «сталевого коника» Mitsubishi L200 в 65-у окрему механізовану бригаду на Запорізький напрям бойових дій.

ЗАВДЯКИ фінансовій підтримці українців з Іспанії ветерани-«афганці» придбали, перегнали в Україну, відремонтували, обслужили і заправили цей потужний позашляховик, який повністю готовий до виконання бойових завдань.

Завантажили його маскуваннями, двома бензопилами, дрелькою, болгаркою, набором ремонтних ключів, ко-

лесами, робочими рукавицями, папером А4 для ведення бойової документації, порційним харчуванням в реторт пакетах, сирокоченими ковбасами, варениками, молочною продукцією, водою та енергетичними напоями, домашнім печивом, засобами особистої гігієни і всім необхідним по запитам військових.

Щира подяка за надану допомогу СТО «4*4», ПрАТ «Тернопільський молокозавод», ТМ «Карпатська джерельна», ТМ «Довгошля», спільноті волонтерів «Бункер С», рестораті «Три бажання», волонтерам ДКР УК, приватному підприємцю Анатолію Павловському, аграріям Великогаївської територіальної громади, тернопільській ЗОШ-11, ветеранам-«афганцям» Тернопільщини за постійну фінансову і фізичну підтримку роботи волонтерського центру «Патріот» та всім небайдужим людям, хто вносить свій посильний вклад у нашу Перемогу.

Перемога коштує як на фронті, так і в тилу. Українські воїни героїчно знищують окупантів на фронті, а наше головне завдання – допомогти їм всім необхідним, щоб наші герої відчували підтримку народу в битві за мирне життя.

РЯТУВАВ УСІХ, А СЕБЕ НЕ ЗБЕРІГ...

У Тернополі на Алеї героїв Микулинецького кладовища відбулися поминальні заходи з нагоди 10-ї річниці з дня смерті учасника війни в Афганістані, героя російсько-української війни майора Михайла Стасіва.

важко, Михайло рятував усіх, але себе не вберіг, в нього не витримало серце... Організм, виснажений роками хірургічної праці та випробуваннями двох воєн, не витримав.

Ми пам'ятаємо мужнього воїна.

На фасаді комунального медичного закладу, де довгий час він працював, встановлено дошку в пам'ять про героя, йому посмертно присвоєно звання «Почесний громадянин міста Тернополя» та області, гурт воїнів-«афганців» «Долг» присвятив пісню пам'яті побратима.

Світла пам'ять про мужнього воїна навіки залишиться в наших серцях.

ГОЛОВА Тернопільської обласної Співки ветеранів Афганістану разом з побратимами відвідали могилу мужнього воїна, запаленням лампадки, покладанням квітів і спільною молитвою вшанували його пам'ять і висловили щирі співчуття його дружині Олі.

Михайло Стасів – учасник війни в Афганістані, медик, хірург за покликанням, учасник АТО, доброволець, майор медичної служби 128-ї гірсько-піхотної бригади. Тринадцять місяців він тримав скальпель на передовій, рятуючи життя воїнів, особисто вивіз з «Дебальцівського котла» 187 поранених бійців. Було нестерпно

НАШ БОЙОВИЙ ПОБРАТИМ – ЛЮДИНА РОКУ

На Тернопільщині в Збаразькому замку відбулося урочисте відзначення лауреатів обласного конкурсу «Людина року-2025». Лауреатом став ветеран війни в Афганістані, а сьогодні військово-службовець Збройних Сил України, заступник командира 3-го батальйону 65-ї окремої механізованої бригади, кавалер ордена Богдана Хмельницького III і II ступенів майор Тарас Михальчук.

НАРОДИВСЯ Тарас 30 липня 1967 року в сім'ї військового офіцера. З раннього дитинства займався спортом, виконав норматив майстра спорту з боротьби.

3 лютого 1986 року по листопаді 1987 року брав участь у бойових діях в Афганістані. Служив у бригаді спеціального призначення, що дислокувалася в населеному пункті Лашкаргах. За мужність і відвагу нагороджений медаллю «За бойові заслуги».

Повернувшись з Афганістану, обирає для себе долю військового. І знову були випробування війни в Нагірному Карабаху та Придністров'ї.

Повернувшись, вступає до Харківського вищого військового училища Національної гвардії України, а після його закінчення продовжує свій військовий шлях у батальйоні Національної гвардії України, який базувався у Тернополі, під командуванням Героя України Сергія Кульчицького.

Після розформування НГУ звільняється з військової служби та їде разом з сім'єю до Іспанії на заробітки, де повністю адаптується до європейського життя, вивчивши там дітей та маючи хорошу роботу.

У 2022 році з початком повномасштабного російського вторгнення залишає сім'ю в Іспанії та повертається в Україну. Добровольцем їде на фронт і отримує призначення начальником розвідки батальйону в 65-у окрему механізовану бригаду, а через рік боїв стає заступником командира батальйону.

За більш як чотири роки війни їхній батальйон не раз прославив 65-у бригаду своїми подвигами та нестандартними діями. Попри високу посаду майора Михальчука (позивний «Іспанець») його

майже ніколи не зустрінеш у штабі. Він особисто обходив і пропозав усі стежки і лазівки по всій лінії фронту оборони батальйону. Разом зі своїми бійцями їде на всі найризикованіші бойові операції, не раз проявляв виняткову особисту мужність і відвагу при порятунку побратимів і веденні бойових дій. Свідченням того – два бойових ордени та безліч нагород і відзнак від командування та Головнокомандувачем. За виняткову хоробрість командування бригади представлений до відзначення званням Героя України.

У ході бойових дій зазнав два поранення і три контузії, але, незважаючи на все, продовжує залишатися в строю, бо як сам Тарас каже, дуже любить Україну і бажає їй миру і процвітання.

Василь КОГУТ, перший заступник голови Тернопільської обласної організації УСВА, керівник волонтерського центру «Патріот».

Соціальний захист

ЯКІСНО, ПРОЗОРО І СТАБІЛЬНО

Формується система протезування, яка працює для людини. Зміни до системи протезування – результат узгодженої позиції держави і фахівців сфери. Про це міністр соціальної політики, сім'ї та єдності Денис Улютин сказав під час робочої зустрічі з громадським сектором.

У НАРАДІ також взяли участь заступники керівника Офісу Президента Ірина Верещук, заступниця міністра Інна Солодка, заступник міністра охорони здоров'я Євгеній Гончар, директор Фонду соціального захисту осіб з інвалідністю Віталій Музиченко, а також представники благодійних фондів, протезних підприємств, військові та ветерани, які мають протези кінцівок.

«Ми формуємо систему протезування, яка працює для людини – якісно, прозоро і стабільно. І робимо це у постійному діалозі з усіма, хто в цій системі працює і хто нею користується. Це дозволяє врахувати реальний досвід і ухвалювати рішення, які справді працюють», – зазначив Денис Улютин.

Дорожня карта реформування системи протезування, яку раніше ухвалив уряд, містить кілька ключових напрямів змін:

- удосконалення маршруту особи з ампутацією;
- підвищення якості протезування;
- цифровізація процесів забезпечення допоміжними засобами реабілітації;
- формування нової моделі ціноутворення;
- професійний розвиток у сфері протезування.

Міністерство вже напрацювало проект каталогу протезних виробів та їх комплектуючих, сформувало перелік іноземних виробників і країн для початку співпраці у межах угод, а також розпочало роботи

над нормативним визначенням структури вартості протезу з урахуванням усіх складових витрат і рентабельності.

Паралельно ведеться робота з розробки проектів нормативно-правових актів щодо ціноутворення, запровадження незалежної оцінки результатів протезування, а також обліку комплектуючих. Серед іншого, модернізується Єдина інформаційна система соціальної сфери та вже затверджено професійний стандарт «Технік-протезист-ортезист».

Також під час наради обговорили питання контролю якості роботи протезних підприємств, механізмів реагування на скарги і можливість повернення протезу у разі неналежної якості виробу.

За результатами зустрічі сторони домовилися синхронізувати подальші кроки, продовжити регулярний діалог та спільно напрацьовувати рішення, які забезпечать якісні послуги для людей.

Для ветеранів і ветеранок, які проходять шлях протезування або лише готуються до нього, підготовлено інформаційні матеріали про можливості державної системи забезпечення протезами, ортезами та іншими засобами реабілітації.

КОРИСНІ МАТЕРІАЛИ

У БУКЛЕТАХ зібрано пояснення ключових етапів – від підготовки кінцівки до отримання необхідних послуг, вибору фахівців і подальшого супроводу.

Матеріали створено Protez Hub спільно з Міністерством цифрової трансформації України, Міністерством соціальної політики України та Фондом соціального захисту осіб з інвалідністю.

Зокрема, у них можна знайти інформацію про: підготовку кукси до протезування, догляд за куксою та протезом, порядок оформлення документів, вибір протезиста або протезного підприємства, додаткові засоби реабілітації, які можна отримати, профілактику фантомного болю, можливості остеointegraції, право вільного вибору під час отримання послуг протезування.

Ознайомитися з матеріалами та завантажити їх у форматах JPG і PDF можна за посиланням:

<https://drive.google.com/drive/u/0/mobile/folders/1hKy7VwZMhB2sRLwnWiv8tqU-zlQV7XC>.

Матеріали також стануть у пригоді фахівцям із супроводу ветеранів, соціальним працівникам, кар'єрним радникам, представникам ветеранських просторів і громадам – усім, хто працює поруч із Захисниками і Захисницями та підтримує їх на шляху відновлення і повернення до активного життя.

МИНУЛЕ І СЬОГОДЕННЯ, ГЕРОЇЗМ І ТРАГЕДІЯ

40 років минуло від трагічної дати 26 квітня 1986 року, коли назва невеликого містечка на українському Поліссі стала відома всьому світу – Чорнобиль. Аварія на Чорнобильській атомній електростанції. У перші години після вибуху, не вагаючись, у смертельний бій із невидимим ворогом вступили пожежники, військові, медики, інженери й прості працівники. Тисячі українців, без вагань, стали на захист життя і майбутнього людства, щоб відвернути всесвітнє лихо та мінімізувати наслідки аварії.

ВЛАДА намагалася приховати масштаб і наслідки, сповістивши тільки на другий день «про аварію з незначними пошкодженнями». І тільки після того, як європейські та світові ЗМІ зробили резонансний розголос про фіксацію значного рівня радіації у зоні розташування Чорнобильської АЕС та підвищення радіоактивного фону в деяких країнах Європи, підключилися контрольовані ЗМІ СРСР. Але «сарафанне радіо» вже спрацювало. Переповнені вокзали, дороги, аеропорти. Паніка. Люди втікали від невидимого ворога.

Але була і чітко організована евакуація з міста Прип'ять та навколишніх сіл з подачею небаченого автобусів та іншої техніки. «Проведення евакуації населення Прип'яті за лічені години і консервації міста за кілька днів – то був справжній взірць мужності та героїзму міліціонерів. 6 травня особовий склад Прип'ятського та Чорнобильського відділів внутрішніх справ був повністю вивезений за межі зони. На їх місце було направлено більше 600 працівників міліції...» (Із спогадів учасника бойових дій в Афганістані, учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, на той час начальника УВС Київської області Володимира Корнійчука у книзі «Побратими»).

Поволі запрацював маховик боротьби із небаченою за масштабами та наслідками загрозою. Створювалися державні комісії, залучалися провідні інститути та вчені, передислоковувалися військові частини та спеціальні підрозділи міліції та інших силових структур, проводилася часткова мобілізація населення. Військові розгортали пункти санітарної обробки та дезактивації техніки, проводили радіаційну розвідку місцевості із нанесенням обстановки на карти. Забезпечувалась охорона

30-кілометрової зони та суворий пропускний режим.

На станції проводилося гасіння пожежі із застосуванням наземної техніки та авіації, інженерами і будівельниками створювалися захисні конструкції для зменшення впливу радіації тонни металоконструкцій та 400000 кубометрів бетону було трансформовано у тимчасове захисне укриття 4-го енергоблоку, яке згодом почали іменувати «саркофагом». Роботи тривали до кінця листопада 1986 року. Зважаючи на те, що тимчасове укриття було розраховане на 20-40 років, у 2012 році почали споруджувати новий безпечний конфайнмент, який здали в експлуатацію у 2019 році.

Чорнобильська техногенна аварія стала не лише трагедією України, а й подією, наслідки якої відчуває увесь світ. Радіаційне забруднення охопило значні території Європи. Кордонів радіація не дотримується.

В умовах повномасштабної військової агресії росії проти України питання ядерної безпеки є надчутливим та актуальним. Російські агресори не можуть от-

римати перемоги у прямому протистоянні з героїчними Силами оборони України. Тому, захопивши Чорнобильську та Запорізьку атомні станції у перші дні повномасштабного вторгнення, вдаються до провокацій та шантажу. І навіть після звільнення Чорнобильської АЕС у 2022 році продовжують загрожувати її безпеці. Через зону відчуження та над самою станцією прокладено маршрути польотів ударних та розвідувальних БпЛА. У ніч на 14 лютого 2025 року російський ударний дрон із фугасною бойовою частиною влучив у дах нового безпечного конфайнмента, пошкодив його та призвів до пожежі. І тільки завдяки вчасним професійним діям рятувальників ДСНС пожежу було ліквідовано.

Будь-яка загроза атомним об'єктам може мати наслідки, співмірні з катастрофами глобального масштабу, можливо, навіть більші від Чорнобильської катастрофи. Захист ядерної інфраструктури – це питання не лише національної, а й міжнародної безпеки.

Чорнобиль – це не лише про героїзм наших людей і про наше минуле. Це пересторога на майбутнє. Це нагадування про ціну помилок, про відповідальність людини перед природою і перед світом.

**Євген ШВАБ,
фото автора та з архіву
Афгано-Чорнобильського
братства «Побратими».**

Дата

НА ЇХНЮ ДОЛЮ ВИПАЛИ АФГАНІСТАН І ЧОРНОБИЛЬ

Ім судилося пройти тяжкі випробування війною в Афганістані та приборкувати «мирний атом» у зоні відчуження під час ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. При цьому було лише два варіанти: після Афганістану – Чорнобиль або після Чорнобиля – Афганістан. Таких «щасливчиків» у Афгано-Чорнобильському братстві «Побратими» набралось більше 40.

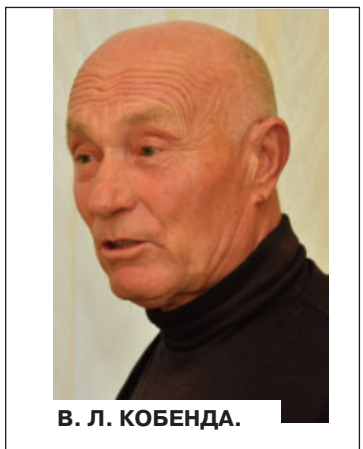

В. І. КОРОБКА.

СЕРЕД НИХ – офіцери командно-штабного напрямку діяльності, зв'язківці, льотчики, військові інженери, медпрацівники, військовослужбовці тилу, артисти.

О. І. САВЛУК.

В. Л. КОБЕНДА.

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

У ніч на 26 квітня 1986 року о 01 годині 23 хвилини на четвертому енергоблоці Чорнобильської атомної електростанції стався потужний хімічний вибух, внаслідок якого був пошкоджений 4-й енергоблок і виникла пожежа, яка перекинулася на дах третього енергоблоку.

Для гасіння пожежі негайно прибули чергові варти та інші сили пожежних підрозділів Чорнобиля та Прип'яті. Вогонь гасили до 5-ї години ранку. Проте у середині самого четвертого блоку його вдалося ліквідувати 10 травня, коли більша частина графіту згоріла.

Лише завдяки самопожертві ліквідаторів, багато з яких заплатили за це власним життям і здоров'ям, вдалося локалізувати аварію та врятувати країну і світ від масштабного радіаційного забруднення. Одним із перших внаслідок вибуху та пожежі загинув на посту оператор 4-го енергоблоку Валерій Ходимчук.

Представлені на фотовиставці «Пам'ятаємо» у Національному історико-архітектурному музеї «Київська фортеця» світлина з архіву Афгано-Чорнобильського братства «Побратими», зроблені у 1986 році учасниками ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, розповідають про героїчні будні того часу. Світлина авторів фотовиставки, в основному, зроблені у період з 2000 по 2024 роки та розповідають про зону відчуження, поступове руйнування об'єктів інфраструктури.

Голова УСВА звернувся до присутніх учасників ліквідації наслідків на Чорнобильській АЕС зі словами вдячності за врятовані життя, героїзм і самопожертву, недопущення критичного розпов-

Авіатори Володимир НАЙДЬОНОВ (другий ліворуч),
Анатолій СУЛИМА (третій ліворуч).

Різні за характером, фахом, освітою, військовим званням та посадою. Молоді і вже із значним життєвим досвідом. Але спільною рисою для всіх були і залишились віддане служіння Батьківщині, вірність громадянському обов'язку та військовій присязі, особиста мужність. Кожен – особистість, гідна написання не тільки нарисів, а цілої книги.

«Невдовзі після повернення з Афганістану мене було призначено на посаду заступника командира вертолітної ескадрильї авіаційної бригади. У вересні 1986 року нас тимчасово відправили до військового аеродрому в Гончарівську.

...Щодня ми піднімали в повітря свої Мі-8-МТВ. До 365 годин, налітаних в Афганістані, я додав ще 105. Траплялося, що наш робочий день розпочинався о п'ятій ранку, а закінчувався опівночі. Одного дня мені довелося зробити 28 посадок біля самої станції, коли перевозив групу фахівців інституту ядерної фізики ім. Курчатова.

...Мій чорнобильський стаж – лише місяць. Але й цього вистачило, щоб набрати у свій організм таку

кількість радіації, що потім доводилось лікуватися та проходити обстеження у Московському Центральному дослідному інституті льотного складу Міністерства оборони СРСР і Судакському спеціальному медичному центрі льотного складу Військово-повітряних сил...». (Із спогадів учасника бойових дій в Афганістані, учасника ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, на той час заступ-

В. О. НАЙДЬОНОВ у музеї побратимів.

І. В. ГРОШ.

ника командира вертолітної ескадрильї авіаційної бригади Анатолія Сулими у книзі «Побратими»).

Двічі побував у Афганістані Геннадій Марі. Не оминув і Чорнобиль, де був командиром бронегрупи, що доставляла спеціалістів до четвертого реактора.

Продовжують ділитися життєвим і бойовим досвідом, активно займаються громадською діяльністю Вертушков М. Г., Глюза В. Г., Коробка В. І., Марі Г. І., Найдьонов В. О., Покутний П. Г., Савлук О. І., Сулима А. М. та інші.

До орденів і медалей колишнього СРСР за вагомий внесок у розбудову незалежності та особисту мужність Україна удостоїла високих державних нагород «афганців» – ліквідаторів наслідків

М. Г. ВЕРТУШКОВ.

аварії на ЧАЕС. Удостоєні почесних звань: «Заслужений лікар України» – Коробка В. І., «Заслужений працівник сфери послуг України» – Студенков О. М., «Заслужений артист України» – Антонов В. І. та Сушицький М. І.

Нагороджені орденами: «За мужність» III та II ступенів – Сулима А. М., «За мужність» III ступеня – Майстренко Г. В.

Медалями «За військову службу Україні» – Глюза В. Г. і Грош І. В.

На жаль, рубіж 40 роковин аварії на Чорнобильській АЕС не перетнули: Антонов В. І., Ачинцев В. І., Грош І. В., Грищенко В. І., Дзюба Ю. Б., Кобенда В. Л., Майстренко Г. В., Марченко В. А., Міхуля О. А., Попов І. П., Сідякін А. С., Студенков В. М., Філіма Є. М.

Світла пам'ять усім, хто відійшов у вічність через наслідки Чорнобильської катастрофи. Глибока вдячність і шана всім, хто живе з цим болем і не втрачає віри у добро і краще майбутнє України.

В. Г. ГЛЮЗА.

СОРОК РОКІВ ПАМ'ЯТІ

сюдження радіоактивних матеріалів на значні території. Також Сергій Васильович говорив про роль набутого бойового досвіду воїнів-«афганців» у ліквідації наслідків аварії та звернув увагу на необхідність посилення військово-патріотичного виховання молоді для захисту держави, особливо у час повномасштабного вторгнення російських окупантів. Авторам фотовиставки він подякував за світлина, що збережуть для наступних поколінь документальне свідчення трагедії Чорнобиля та Прип'яті, виселених поліських сіл.

До присутніх звернулися генеральний директор НІАМ «Київська фортеця» Оксана Новікова-Вигран; учасник ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, український військовий діяч, генерал армії України, голова Служби зовнішньої розвідки України (2005–2010), радник Президента України Микола Маломуж; голова Всеукраїнської громадської організації «Союз Чорнобиль України» Іван Яценко; автор понад 100

Гришанков (на знімку внизу) та інші почесні гості.

Серед присутніх також були учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, учасник бойових дій в Афганістані, член правління Афгано-Чорнобильського братства «Побратими» полковник у відставці Василь Глюза та учасник бойових дій в Афганістані полковник у відставці Юрій Опришко.

40 років минуло з дня Чорно-

бильської катастрофи. Сумна дата. Але водночас – оптимістична. Україна живе, бореться, розвивається, вшановує своїх Героїв нинішніх і недавнього минулого. Пам'ятаємо і будемо пам'ятати мужніх, хто врятував світ!

Вічна пам'ять тим, хто відійшов у засвіти.

Здоров'я і довголіття під мирним небом живим!

Щира вдячність за організацію, підготовку та проведення культурно-мистецького заходу генеральному директору НІАМ «Київська фортеця» Оксані Новіковій-Вигран, завідуючій відділом науково-експозиційної роботи Вірі Карман, голові Київської організації НСФУ Любові Котляр, голові Київської міської організації УСВА Миколі Гончаренку та його заступниці Наталії Капицькій.

Євген ШВАБ,
фото автора та з архіву
Афгано-Чорнобильського
братства «Побратими».

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ВІДДАЛИ ЖИТТЯ ЗА УКРАЇНУ

Музейна кімната «Історія афганської війни» Чернігівської міської організації УСВА поповнилася новим стендом «Герої завжди з нами», де розміщено фотографії та біографії героїв, які загинули в російсько-українській війні.

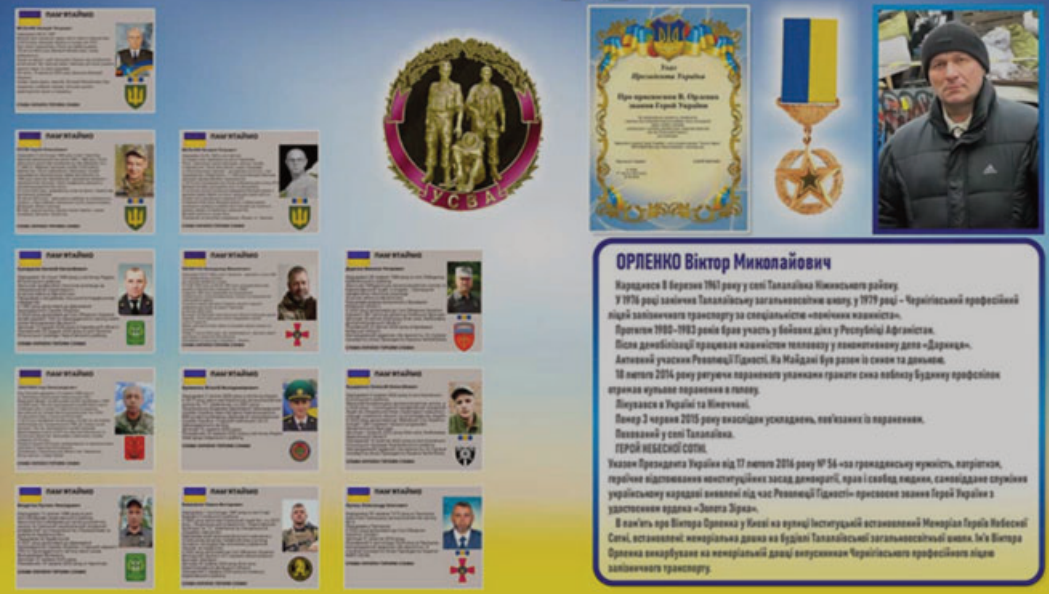
ЦЕ НАШІ ПОБАТИМИ та їхні сини. Різні за професіями, за життєвим досвідом, віком, але всі вони віддали своє життя за свободу та незалежність України.

Символічно, що фотографії розміщено поряд зі стендом, присвяченим загиблим в Афганістані нашим землякам. Це символічне продовження ратного

подвигу чернігівців при виконанні військового обов'язку.

На жаль, це вже другий стенд з іменами загиблих. Перший – «Герої не вмирають» було відкрито у травні 2024 року. Ці стенди в музейній кімнаті нагадуватимуть новим поколінням якою ціною нам дісталась свобода та незалежність. Пам'ятаємо...

ГЕРОЇ ЗАВЖДИ З НАМИ

БАЗОВА СОЦІАЛЬНА ДОПОМОГА

Базова соціальна допомога – новий вид підтримки з комплексним підходом – розрахована на сім'ї з низьким рівнем доходів. Зараз, у межах експериментального проєкту, її можуть оформити визначені категорії отримувачів соціальної підтримки.

ТАКА ДОПОМОГА – це щомісячна виплата, що об'єднує кілька видів державної допомоги для сімей у складних життєвих обставинах. Тобто замість кількох окремих виплат родина отримує одну – базову, розраховану на всю сім'ю. Виплата призначається на шість місяців, а далі автоматично може продовжуватися на весь час проєкту – 2 роки.

Оформити базову соціальну допомогу можна онлайн через застосунок Дія або звернувшись з письмовою заявою до найближчого сервісного центру Пенсійного фонду України – незалежно від зареєстрованого або задекларованого місця проживання.

Так, її можуть отримати всі громадяни та сім'ї, які потребують державної підтримки і відповідають умовам експериментального проєкту щодо надання базової соціальної допомоги.

Поки що онлайн-сервіс доступний для тих, хто вже отримує допомогу малозабезпеченим сім'ям і виплату на дітей одиницею матеріям.

Важливо: щоб подати заяву онлайн, у Дії потрібен біометричний документ – ID-картка або закордонний паспорт, а також верифікований податковий номер (РНОКПП).

Є умови, за яких допомога не призначається. Серед таких критеріїв, якщо у сім'ї:

- працездатні дорослі, які не працюють, не навчаються, не займаються підприємницькою діяльністю, не проходять військову службу і не стоять на обліку в центрі зайнятості більше ніж 3 місяці (винятки – догляд за людиною з інвалідністю, сплата ЄСВ, втрата працездатності);
- хтось із членів сім'ї за останній рік придбав майно або зробив покупку на суму понад 100000 грн (наприклад, купив житло, авто, валюту, цінні папери);
- на вкладних (депозитних) рахунках більше ніж 100000 грн або облігації на таку ж суму;
- у власності є друга квартира або будинок (винятки – житло на тимчасово окупованих територіях, у зонах бойових дій або зруйноване через війну; спадщина, гуртожиток, житло дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування – за умови, що воно не здається в оренду);
- є більше одного автомобіля, якому менше ніж 15 років (винятки – авто, отримані через ОСЗН, для людей з інвалідністю або ті, що знищені чи перебувають у розшуку).

Розмір базової соціальної допомоги визначається для кожної сім'ї індивідуально та залежить від базової величини – зараз це 4500 грн – і розраховується як різниця між загальною сумою цієї величини для всіх членів сім'ї та їхнім середньомісячним доходом. Водночас середньомісячний сукупний дохід сім'ї – це середній дохід усіх членів сім'ї за місяць, розрахований на підставі їхніх доходів за три місяці перед зверненням за призначенням базової соціальної допомоги.

Розраховується допомога так: 100% базової величини – для першого члена сім'ї (той, хто подає

заяву); 100% – для кожної дитини віком до 18 років, а також для членів сім'ї з інвалідністю І або ІІ групи; 70% базової величини – для кожного наступного члена сім'ї.

Наприклад, у сім'ї троє людей: батько, мати та дитина 2 років. Заробітна плата батька за попередні 3 місяці – 18480 грн, мати не працює та отримує допомогу при народженні дитини – 2580 грн (860 грн x 3 місяці).

Розрахунок допомоги для такої сім'ї:

- базова величина – 12150 грн: 4500 грн – на матір, яка звертається, 4500 грн – на дитину та 3150 грн – на батька;
- середньомісячний дохід 7020 грн (18480 грн + 2580 грн / 3 місяці);
- 12150 грн – 7020 грн = 5130 грн – розмір базової соціальної допомоги.

Ще один приклад – коли у сім'ї є людина з інвалідністю. Сім'я складається з чотирьох людей: батько, який має інвалідність ІІ групи, матір та двоє дітей – 2 та 10 років. Батько отримує пенсію по інвалідності, розмір якої за три попередні місяці 12800 грн, мати – допомогу при народженні дитини 2580 грн (860 грн x 3 місяці).

Тоді розмір допомоги розраховується так:

- базова величина – 18000 грн: 4500 грн – на матір, яка звертається, 4500 грн – на кожну дитину та 4500 грн – на батька з інвалідністю;
- середньомісячний дохід 5126,67 грн (12800 грн + 2580 грн / 3 місяці);
- 18000 грн – 5126,67 грн = 12873,33 грн – розмір базової соціальної допомоги.

Розмір базової величини для тих, хто має право на пенсію за віком або досягли 60 років, але не мають достатнього страхового стажу, розраховується з урахуванням наявного стажу: менше 10 років – 53% від базової величини; від 10 до 20 років – 62%; від 20 до 30 років – 70%; 30 років і більше – 88%.

До прикладу, 65-річна людина одинока. Її стаж – 11 років, права на пенсію немає, а доходи відсутні. Розрахунок допомоги: базова величина – 2790 грн: 4500 грн x 62%; 2790 грн – 0 = 2790 грн – розмір базової соціальної допомоги.

Для отримання виплати подається дві заяви. Спершу подають заяву про намір отримати базову соціальну допомогу, де зазначають особисті та контактні дані заявника, інформацію про всіх членів сім'ї. Потім, якщо сім'я погоджується з розрахованим розміром допомоги, уповноважений представник (той, хто подавав першу заяву) підписує заяву про призначення базової соціальної допомоги.

Заяву про призначення може подати лише один член сім'ї, але кожен повнолітній, хто отримуватиме допомогу, має її підписати. Склад сім'ї фіксується на дату звернення.

До подання заяви про призначення допомоги заявник може обрати раніше призначення виплати та не оформлювати базову соціальну допомогу, не надсилаючи заяву про призначення.

ПЕРЕОБЛАДНАЙТЕ СВОЄ АВТО та отримайте компенсацію від держави

Із січня 2026 року ветерани й ветеранки з інвалідністю можуть скористатися програмою Мінвєтеранів, за якою держава відшкодує витрати на переобладнання власного авто під особисті потреби. Йдеться не лише про фінансову підтримку, а про реальний крок до справжньої безбар'єрності та мобільності у цивільному житті Захисників і Захисниць, які втратили своє здоров'я на війні.

ХТО МОЖЕ отримати компенсацію?

Компенсація надається ветеранам й ветеранкам з інвалідністю, які:

- успішно пройшли підготовку, перепідготовку водіїв транспортних засобів як особи з інвалідністю в акредитованих автошколах;
- отримали посвідчення водія з відповідними відмітками;
- переобладнали власне авто відповідно до Порядку переобладнання транспортних засобів (постанова КМУ від 21 липня 2010 р. № 607);
- зареєстрували переобладнане авто після 1 січня 2026 року.

Який розмір компенсації? У межах фактичних витрат, підтверджених документами, але не більше 70000 грн. Тому зберігайте всі чеки та витяжки.

Алгоритм дій для отримання компенсації:

- Самостійно оберіть СТО (майстерню, фахівця), які спеціалізуються на такому переобладнанні та мають на це дозвіл.

Рекомендуємо перевірити наявність дозвільних документів, код ЄДРПОУ, зареєстровану сферу діяльності; досвід з монтажу обладнання. Важливим аспектом при виборі є доступність для людей з інвалідністю.

- Отримайте документ (висновок) про погодження переобладнання транспортного засобу. Його видають уповноважені організації —

ДП «ДержавтотрансНДІпроект» або Головний сервісний центр МВС.

- Проведіть переобладнання. Роботи мають виконуватися відповідно до вимог, зазначених у документі про погодження.

- Пройдіть сертифікацію.

Переобладнаний транспортний засіб потрібно сертифікувати у будь-якому органі сертифікації, призначеному Мінрозвитку (перелік органів із сертифікації розміщено на офіційному сайті Мінрозвитку <https://mindev.gov.ua/diialnist/tekhnichne-rehuliuuvannya-na-transporti/vukonannya-zhenevskoi-uhody-1958-roku>).

Додатково реєстр акредитованих лабораторій на сайті Національного агентства з акредитації України (безпосередньо лабораторії сертифікації не здійснюють, вони лише проводять випробування на замовлення органів із сертифікації, але можуть допомогти звернутися до органів із сертифікації): <https://naau.org.ua/3-reiestr-akreditovanih-oov>;

- Зареєструйте (перереєструйте) переобладнане авто у будь-якому зручному територіальному Сервісному центрі МВС.

Важливо! Якщо у посвідченні водія зазначені коди адаптації

транспортного засобу (відповідно до постанови КМУ №340 від 08.05.1993), переобладнання має повністю їм відповідати.

- Подати заяву про компенсацію. Звернутися потрібно до структурних підрозділів з питань ветеранської політики (при ОВА, районних адміністраціях або виконавчих органах міських, районних у містах рад) із заявою та необхідними документами.

У заяві вказується:

- адреса задекларованого або фактичного місця проживання;
- реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);
- серія та номер посвідчення ветерана війни або електронного посвідчення;
- серія та номер посвідчення водія;
- серія та номер свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу.

державних реєстрах, подавати їх повторно не потрібно – достатньо зазначити відповідні відомості в заяві.

Документи опрацьовуються протягом трьох робочих днів. У разі помилки або неповного пакета документів заявника письмово інформують про відмову із зазначенням причин. Після усунення недоліків людина має право звернутися повторно.

Виплати компенсації здійснюються протягом п'яти робочих днів після надходження коштів на рахунок місцевого органу та перераховується на банківський рахунок заявника, вказаний у заяві.

Пілотний проєкт впроваджується Мінвєтеранів відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 7 листопада 2025 р. № 1442 «Деякі питання реалізації експериментального проєкту щодо призначення і виплати грошової компенсації за переобладнання (приспосовування) транспортних засобів для керування особами з інвалідністю внаслідок війни» на виконання Плану заходів на 2025–2026 роки з реалізації Національної стратегії зі створення безбар'єрного простору в Україні.

УКРЗАЛІЗНИЦЯ ТЕПЕР не доїжджає до своїх крайніх станцій. До помешкання маємо добиратися понад 100 кілометрів на авто. Доріг у нашу сторону фактично кілька, тому за відсутності навігації (а на сході в часі повітряної тривоги найчастіше вона не працює) вечірньою порою добираємось майже інтуїтивно: десь тут мав бути поворот, десь тут чи інде вже їздив і т.п.

Через деякий час подорожі між нами породився специфічний прифронтовий гумористичний діалог:

– А може, ми не на ту дорогу поїхали?
– Можливо... Але бачиш попереду за рево вибухів? Так от, на там туди...
– Значить, дорога правильна.

У вересні я щонаочі їздив частиною того маршруту. Одна ніч 400 км, наступна – майже 700, і так практично щонаочі. Здавалось, я всі ямки запам'ятав, але після зими з'явилися нові, відповідно, їхати треба обережно.

Перші дні без викликів. З однієї сторони добре, бо акліматизуєшся, знайомишся з машиною, вивчаєш маршрути по картах. З іншої сторони, ще краще: нема викликів – нема складних поранень! Живі! Ми ж не на зйомках екшенів, тут каскадерів, дублерів та, зрештою, нових дублів нема. Не викликали – отже живі! Чекаємо наступні дні.

Цю «безробітну» паузу, паузу «життя» намагаєшся наповнити змістом: облаштування побуту, допомога екіпажу, зрештою, улюблене чергування по кухні. Решту часу можна присвятити читанню.

На пам'ять приходить лист молодого святого Василя Великого до свого друга – Григорія Богослова. У ньому він найкращими словами описував своє місце відлюднення, місце подвигу, свою пустинь.

З огляду на дні Великого посту, дякуєш Богу за можливість відірватися від побуту та відвідати свою пустинь.

Тут не так гарно, як було в заплавах Кападокійських річок. Тут живеш на межі: в одному вікні помешкання бачиш це живе місто з жителями, магазинами, авто (дітлахів майже не видно в нашому районі, а школи тут закриті вже роками), а з іншого вікна доноситься майже постійна артилерійська канонада. Ввечері гудуть ворожі БпЛА, час від часу гепеє десь ближче... Навпроти стоїть велика багатоповерхівка без жодного вікнілого вікна, по місту вже є багато локацій глухих прильотів. На вулицю залітають інколи дрони.

Ось тут, між вікнами, між цими світами життя і смерті, прагнення миру та кровожерливості війни, знаходилась моя двотижнева пустинь.

Є час для молитви, для Псалтиря, для Біблії, для роздумів, для складання проповідей. Є час для того, чого не вистачає в щоденному побуті. Вірніше, від чого постійно тікаєш в побут, в проблеми, аби лишень не бути сам на сам з собою.

Щодня в місті прильоти. Зранку в новинах тільки коротенькі повідомлення: там горить, там поцілили, там пошкодили (Богу дякувати – без жертв). Агломерація східних міст України переходить в режим чорно-білого життя: один будинок білий і цілий, а сусідній вже чорний від пожежі. Міста наїжаються антидроновими сітками.

Будь-який виїзд в дорогу вимагає одним оком дивитися на дорогу, іншим – в небо, бо там літає смерть на дронах. Але, можливо, це власне спостереження, довкола вже мало тих, хто чимось вражений чи спантеличений.

Два-три роки тому реакція на розру-

шені квартири була яскравою, болючою. А зараз у всіх в очах рівність (не приреченість), спокій (не упокореність), робоча впевненість і гідність. Нема жаху – є робота. Нема емоцій – є потреба працювати на захист. Інакше ворог здолає нас.

...Ось вона – моя цьогорічна великопосна пустинь...

Декілька слів про медевакуацію. Зрозуміло, що не можу писати ні про місце, ні про деталі, бо робота продовжується, і надважливо берегти її місця та особливості. Проте в новітній дронівій війні медична евакуація і порятунок пораненого бійця – це ціла спецоперація на межі страху, нервів і ризику. Тепер кожен етап, кожна дистанція, які в мирний час пролітаєш, не помічаючи відстані, пов'язані з ризиком для життя.

ЗАПИСКИ З ПОТЯГУ

Це не механізм цивільної зустрічі з читким місцем і часом перевантаження. Це суцільна гряда непередбачуваностей. Це задіяні РЕРи, РЕБи, механіки, лікарі, санітари, техніка, антиждуні і т.п. Дістатись місця через прострілювані дороги – вже милість Божа. На точці може бути затримка 20-40-90 хвилин, на кожному етапі порятунку може трапитись всяке.

Рація розривається майже постійно: там фпв, там блискавка, там розвідник, знов фпв... Слухаєш повідомлення, швидко обраховуючи в голові свою відстань до місця фіксування дронів. Через мить сам чуєш свист лопатей камікадзе... Коли по видному, то крутиш головою по сторонах, шукаючи місце сховку. По темному, по ночі, набагато страшніше, бо ж не знаєш чи це ударний дрон, чи скид, чи матка з дронами. У будь-якому разі, на впомацки вишукуєш собі місце для маневру і спроби ухилення від біди...

Зрозуміло, що евакуація – це не справа одного, а діло колективу, тому це завжди скупчення людей. І так, це завжди «пріоритетна» ціль для ворога. А смерть гуде десь над головами. Проходить 30 хвилин, година, півтори... Вся команда, що чекає на цьому етапі, практично весь цей час в кущах і в обіймах з деревами. В стороні, пару сотень метрів від нас падає «ланцет», випльовуючи блиск вибуху та іскри. Де ж наші? Ідуть? Чути чи не чути мотори? Усі напеготові...

За кілька хвилин починається перевантаження: тяжкі – до нас, легкі – в інші машини. Ми вилітаємо першими, бо далі це певний відтинок дороги на удачу, вірніше – в Руках милості Божої. І як нагорода – успішна евакуація тяжкопораненого бійця.

Відповідно, емоції та спомины про евакуацію лишаю собі для життєвого досвіду, адже саме він дозволяє дивитись в горизонт, а не борсатись в придорожнім болоті.

Хоча із цим досвідом «горизонту дії frv» стає важко-гидко дивитись навколо: релігійні інформплатформи, навколорелігійні експертизи, релігієзнавчі проєкції останніх подій та новин... Вірніше, і гідко, і смішно. Про що там мова: хто що думає, хто з ким був, хто кого десь бачив, хто що придумав, які виходять конструкції та коаліції... І все це приправлено знецінюючими епітетами, якимись релігійними фантазіями... Головне – одиничному спікеру заявити від імені всіх чи багатьох. І ліплиться медіа-святі, медіа-праведники, медіа-таланти... Ліпиться такий собі альтернативний простір історії, сучасності та майбутнього.

Дивись і розумієш, що здавен людям почасти від релігії треба тільки функціонал, а не живе знайомство з Живим Богом. Мовляв, нема серед нас пророків і Боговидців, нічого страшного: нашивидкуруч зіліпимо золотого тільця і оголосимо, що, власне, він і вивів нас з рабства.

Нікому не цікаво створювати себе, бути здатним до зустрічі з Богом, усім цікаві кабінетні діалоги, усі хочуть спасати Православ'я, усім цікаві конфігурації сил релігійного середовища. Аж свербить спитати: «Ну що ви хочете почути від гарних спікерів?». Віруючий світ (не лише в нашій державі, світ людей релігії), на жаль, зійшов з розуму: православний патріархат тішиться і заохочує війну, протестантські об'єднання в екзальтованих

потім успішно роблять свої висновки. Соромно за «релігійні інформаційні платформи і недожурналістику, для яких інформаційна піна – найкраще в діяльності, бо що гірше для всіх, то краще для них.

У житті з Богом познайомитись треба, а не дискутувати про якість і щирість танців перед бовваном золотого тельця. Боюсь, що цей сучасний танцювальний угар знесе все, що ми маємо і зараз любимо. І ніхто не зможе поділитися вірою своєю, апелюючи до досвіду попередніх. Тільки особистий досвід живої віри зможе стати зерном відродження боговдань.

...Що ще розповісти вам про війну? Бува-лі шуткують про «старі добрі часи» артилерійських боїв, бо там були хоч якісь правила балістики, була можливість для рятівного маневру. Тепер це суцільний подвиг, який починається не десь далеко за «нулем», а ще в тилу. Він починається зі згоди вирушити вперед: чи це евакуація, чи доставка необхідностей, чи ротація передових позицій.

Ніде правди діти, що не кожен може перебороти людський страх ступити в сторону фронту. Тому довкола герої духу і волі. Втомилені. З болячками. З зализними і не дуже ранами. З протрузіями і грижами. З хронічними оглушеннями. З іронічними історіями своїх мобілізацій. З історіями своїх подорожей по госпіталях. Але всі з мріями про мирне життя, про зупинку окупанта.

Є ще одна мрія. Ці герої роблять неймовірне, та зробили б ще більше, якби ж тільки їм допомогли.

Перш за все, допомога полягає в усвідомленні, що війна – це не їхня робота, а Наша спільна біда, усіх громадян України, наш Хрест, наш тягар... Сьогодні знову в цивільному місті прильоти. Дрижать шибви на вікнах. І в цій ситуації реально розумієш, що умовний озброєний Ванька не прибув з умовної Чити за 7000 кілометрів, щоб новий водопровід робити, чи в школах ремонт, чи щоб поля засівати... Оборона та захист – це справа не тільки солдатів, це наша спільна відповідальність. І тут деклараціями в соцмережах не перемогти, і знецінюючими коментарями не зарадити, і спільними селфі не порятуються. Необхідно трудитись.

Ця ротація недовга, так би мовити, на підміні, всього тринадцятиденна подорож в мішечку 260 днів. Везу додому досвід, переживання, біль за побаченим, реальність буття, переживання за завтрашній день. Везу додому мрію про мир та маленьку часточку скарбів своєї великопосної пустині.

Дякую сім'ї та мамі за терпіння, родині за підтримку, митрополиту за благословіння, архієпископу Сильвестру за сприяння, вірянам Воскресенського храму пам'яті загиблим та ветеранам Афганістану за молитву і опору.

Дякую Богу за все.

До речі, вікна до Пасхи самі себе не помиють. Вимикаймо екрани – і до роботи!

Сергій ЮЩИК, волонтер, настоятель Афганського храму, проректор Київської духовної академії і семінарії.

молитвослів'ях благословляють на превентивні бомбардування, у мусульманських проповідників на язику крутиться джихад...

У цій «конфігурації» уже називатись віруючим стає соромно, бо це сприймається як співучасть в танцях біля золотого теляти.

Саме тут, у темному лісі, з навислим дроном, розумієш, що не ми спасаємо віру і Церкву, а навпаки: віра спасає нас, в Церкві ми сповнюємо себе ціннісними орієнтирами. Бо саме віра, якої навчаюсь в церковній спільноті, привела мене під ці сосни для допомоги ближньому, і віра повертає мене до родини.

Ось тут, у цій своїй великопосній пустині чітко усвідомлюєш, що «нема нікого в нас на небі, окрім Бога Живого».

Соромно за «релігійних лідерів», які Святими Книгами прикрашають безумства війн. Соромно за «релігійних експертів», які самі додумують за когось, а

Держава гарантує учасникам бойових дій пільги на проїзд. Але іноді стається так, що у цій пільзі відмовляють перевізники. На які саме поїздки можна отримати пільгу та куди звертатися у разі відмови, розповідає кореспондент АрміяInform Олександр Марченко.

ЯКІ Є ПІЛЬГИ на проїзд для учасників бойових дій?

У Законі України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального статусу» прописано, що учасники бойових дій мають право на:

– безплатний проїзд усіма видами міського пасажирського транспорту, автомобільним транспортом загального користування у сільській місцевості, а також залізничним і водним транспортом приміського сполучення та автобусами приміських і міжміських маршрутів, зокрема внутрішньорайонних, внутрішньо- та міжобласних незалежно від відстані та місця проживання;

– безплатний проїзд один раз на два роки (в обидва боки) залізничним, водним,

ПІЛЬГОВИЙ ПРОЇЗД: НА ЩО ЗАХИСНИКИ МАЮТЬ ПРАВО

повітряним або міжміським автомобільним транспортом, або проїзд один раз на рік (туди й назад) вказаними видами транспорту з 50% знижкою.

Як скористатися пільгами?

Для проїзду в інші регіони, наприклад, потягом, потрібен лист талонів, який дається разом з посвідченням УБД. Із цим листом талонів, а також посвідченням УБД потрібно прийти до каси залізничного чи автовокзалу та оформити пільговий квиток.

Порада! Не відрізайте листи талонів самостійно. Залиште цю справу касиру.

Для міського чи приміського сполучення достатньо пред'являти посвідчення учасника бойових дій. Здебільшого це нормально працює з комунальним транспортом. А от с ФОПами бувають проблеми. Річ у тім, що місцеві бюджети мають компенсувати їм перевезення пільговиків. Але це не завжди відбувається. Тож трапляються випадки, коли в проїзді відмовляють.

Куди звертатися, якщо відмовляють?

Якщо перевізник відмовляє в проїзді попри наявність посвідчення учасника бойових дій, потрібно:

– з'ясувати назву та контактні дані перевізника (інформація, як правило, зазначається в інформаційних матеріалах, розміщених біля водія), власне ім'я водія;

– записати номер транспортного засобу, час та маршрут поїздки;

– зберегти квиток;

– у разі звернення до суду подати про наявність свідків відмови у безоплатному проїзді.

Далі потрібно написати заяву в трьох примірниках:

– до Національної поліції;

– до Державної служби України з безпеки на транспорті (Укртрансбезпека);

– до органу місцевого самоврядування, де здійснюється маршрут.

До заяви обов'язково додайте копію

посвідчення УБД і копію проїзного квитка.

За відмову в безоплатному проїзді передбачена адміністративна відповідальність за ст. 133-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Звернення до суду

Отримати сатисфакцію можна в судовому порядку. В такому разі можна не лише покарати перевізника, але й повернути свої гроші. Відповідна судова практика є. Як писала АрміяInform, у 2023 році суд став на бік ветерана, якому відмовили в пільговому проїзді, та вирішив стягнути з перевізника компенсацію за придбаний квиток і виплату за завдану моральну шкоду.

До речі, учасники бойових дій мають право на безоплатну вторинну правничу допомогу. Тобто, не лише отримати консультації юриста, але й допомогу в підготовці позову та в представленні інтересів у суді.

Виставка

ТРИВОЖНИЙ ШУМ НАШИХ ВУЛИЦЬ

У Дніпровському художньому музеї відбулася чудова персональна виставка – арт-проект учасника бойових дій в Афганістані Анатолія Меньківа під назвою «Шум вулиць».

ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ в експозиції займає тема війни, яка вже стала частиною нашого повсякденного життя. Тривожні сигнали, новинні потоки, візуальні спогади руйнувань і постійне очікування створюють атмосферу сучасного «шуму», який, хоча і трагічний, але є важливим елементом нашого спільного досвіду.

У своїх творах Анатолій до-

сліджує стани людської душі, зануреної в безперервний потік образів і подій, де особистий досвід тісно переплітається з колективною тривогою та історичною пам'яттю.

Серед гостей виставки було багато ветеранів війни в Афганістані, членів сімей загиблих і померлих учасників бойових дій, а також людей, які втратили своє житло й зараз живуть у нашому місті. Всі щиро підтримали Анатолія, побажавши йому творчих успіхів і натхнення під мирним небом.

Військово-патріотичне виховання

РІВНЯЮТЬСЯ НА ГЕРОІВ

У лівобережному осередку ГО «Захист України» (Кам'янське) на базі ліцею №39 за активного сприяння правління громадської організації «Союз ветеранів Афганістану» відбулися змагання з військово-прикладного багатоборства серед учнівської молоді, присвячені пам'яті учасників бойових дій на території інших держав.

ЦЕЙ ЗАХІД є частиною національно-патріотичного виховання і традиційно об'єднує команди навчальних закладів міста для перевірки їхньої фізичної та військової підготовки.

Учасники змагалися у дисциплінах, що включали: спорядження магазину набоями; історичний конкурс; інтерактивну гру «Врятувати. Запобігти. Допомогти»; перевірку знань з основ цивільного захисту; домашню допомогу; стройовий вправ.

Перше місце виборола команда ліцею №25, на другому – Академічного ліцею №15, почесне третє місце виборола команда ліцею №30.

Такі змагання формують у молоді готовність до захисту Батьківщини, популяризують здоровий спосіб життя.

Олег КАЧУРОВСЬКИЙ,
голова громадської організації «Союз ветеранів Афганістану» УСВА міста Кам'янського.

Ваше здоров'я

ОБСТЕЖЕННЯ ТА ЛІКУВАННЯ ЗОРУ

Міністерство у справах ветеранів України разом із партнерами продовжує реалізовувати проект «Повернемо зір Захисникам і Захисницям України», який дає можливість ветеранам і ветеранкам отримати безоплатну офтальмологічну допомогу.

ІДЕТЬСЯ про комплексну підтримку – від діагностики до лікування і хірургічних втручань. Проект допомагає своєчасно виявляти порушення зору та отримати необхідну медичну допомогу у випадках, коли проблеми виникли внаслідок поранень, навантажень під час служби або супутніх захворювань.

Скористатися можливістю можуть: учасники бойових дій; люди з інвалідністю внаслідок війни; звільнені зі служби за станом здоров'я, зокрема через травми або захворювання очей – навіть якщо відповідне посвідчення ще оформлюється або відсутнє.

У межах проекту передбачено: повну офтальмологічну діагностику; лазерні та оперативні втручання; лікування рубців і шрамів сучасними методами; реконструктивні втручання тканин навколо очей; пластичні операції після травм.

Отримати допомогу можна за такими адресами:

- Чернігів – просп. Перемоги, 119А (+38 0462 90 90 90);
- Київ – вул. Кільцева, 5Б (+38 0462 90 90 90);
- Запоріжжя – пр. Металургів, 9 (+38 066 966 63 25).

Запрошуємо інші клініки та медичні заклади долучатися до ініціативи, щоб розширювати доступ ветеранів і ветеранок до якісної допомоги у різних регіонах України.

Спорт

ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ГЕРОІВ

На Волині відбувся турнір з волейболу серед чоловіків, присвячений пам'яті загиблого в Афганістані воїна Миколи Заліпи та полеглих у російсько-українській війні.

З ВІТАЛЬНИМ СЛОВОМ до присутніх звернувся голова Ратнівської селищної ради Віталій Бірук, начальник управління гуманітарної політики Олександр Денисюк, Микола Царук та голова Ратнівської районної організації Волинської обласної Співки ветеранів Афганістану Сергій Філіпчук й побажали гарної і справедливої гри та перемоги найсильнішим.

Перемогли ратнівчани, які у запеклому поєдинку обіграли команду «Видра» (Забродівська ОТГ). Третьою стала команда Старої Вишви, а четвертою – з Камінь-Каширської громади (с. Сошичне).

Усі команди нагороджені дипломами та медалями відповідного ґатунку. Кращими гравцями обрано Юрія Михалевича (Ратне), Андрія Семенюка (Видраниця), Олексія Маркевича (Стара Вишва) та Максима Харчука (Сошичне).

Сергій ФІЛІПЧУК,
голова Ратнівської районної організації Волинської обласної Співки ветеранів Афганістану.

НАГОРОДИ ВІД ВЕТЕРАНІВ

Напередодні Міжнародного дня настільного тенісу, який відзначається 6 квітня, у Магдалинівській селищній об'єднаній територіальній громаді відбувся турнір, який об'єднав любителів цього виду спорту різного віку та рівня підготовки.

СПОРТИВНЕ СВЯТО відбулося за підтримки Магдалинівської організації ветеранів Афганістану, що є важливим прикладом єдності та розвитку спорту в громаді.

Змагалися 25 учасників з Магдалинівської і Царичанської громад і міста Самар. Турнір пройшов у дружній, позитивній атмосфері, подарував яскраві емоції, азарт боротьби та нові знайомства.

Переможці та призери нагороджені відзнаками від організації ветеранів Афганістану.

Олексій ГАВРІКОВ,
голова Магдалинівської організації ветеранів Афганістану.

ПОВЕРТАЄМОСЬ ДО АКТИВНОГО ЖИТТЯ

У ПЕРШОМУ КВАРТАЛІ 2026 року до програми «Ветеранський спорт» долучилися 201646 ветеранів і ветеранок, які вже використовують кошти для регулярних занять спортом. Черговий етап подачі стартував у квітні.

Де можна використати кошти? Кошти можна витратити в будь-якому спортивному закладі, який працює офіційно і має MCC-код 7941 «Фізична культура» або 7997 «Клуби – заміські клуби, членство».

Перелік спортивних закладів, де вже можна скористатися коштами програми, доступний за посиланням: https://mva.gov.ua/veteranam/httpsdocs.google.com/spreadsheetsd1ww_pblt1kl1kly

Програма «Ветеранський спорт» створена для того, щоб кожен ветеран і кожна ветеранка могли обрати свій формат руху з урахуванням стану здоров'я та власного темпу. Щокварталу ветерани і ветеранки можуть отримати 1500 гривень на заняття спортом.

fn2c86c6z_7a3poa4editgid1071425060gid1071425060.

Перелік постійно оновлюється. Якщо закладу немає у списку – радимо уточнити в адміністрації, за який MCC-кодом вони працюють.

Запрошуємо спортивні простори по всій країні долучатися до програми «Ветеранський спорт». Чим більше закладів долучається, тим легше ветеранам і ветеранкам знаходити можливість рухатися, відновлюватися й повертатися

до активного життя у своїх громадах.

Програма «Ветеранський спорт» — це про підтримку через рух і про можливість повернути фізичну активність у своє життя у комфортний спосіб. Ветеранський спорт це також про відчуття підтримки поруч. У спортивних залах, фітнес-студіях та інших оздоровчих просторах ветерани і ветеранки зустрічають людей зі схожим досвідом, знаходять нове коло спілкування і відчувають живу підтримку й мотивацію.

ТРЕТІЙ ТОСТ
Ідентифікатор медіа
R30-03455.

Газета заснована у липні 1991 року

ЗАСНОВНИК: УКРАЇНСЬКА СПІЛКА ВЕТЕРАНІВ АФГАНІСТАНУ (ВОЇНІВ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ)

РЕДАКЦІЯ НЕ ЗАВДЖИ ПОДІЛЯЄ ПОЗИЦІЮ АВТОРІВ І НЕ МАЄ МОЖЛИВОСТІ ПОВЕРТАТИ РУКОПИСИ. ЛИСТУВАННЯ З ЧИТАЧАМИ – НА СТОРІНКАХ ГАЗЕТИ. ЗА ТОЧНІСТЬ І ДОСТОВІРНІСТЬ ВИКЛАДЕНИХ ФАКТІВ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НЕСЕ АВТОР.

НАША АДРЕСА:
01054, М. КИЇВ, ВУЛ. ЯРОСЛАВІВ ВАЛ, 36Е.
ТЕЛ. 272-47-45, ФАКС 272-50-42.
E-MAIL: USVA2007@UKR.NET
САЙТ: WWW.USVA.ORG.UA

ГАЗЕТУ ВІДДРУКОВАНО У ДРУКАРНІ
ФОП КЛЮЧУК С. М., МІСТО ЧЕРНІВЦІ,
ВУЛ. ЗАВОДСЬКА, 37.
Тираж 2000. Зам. 436.
ІНДЕКС 30224.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

